KURÝR

E 21179

(LETNÍ)

Roč. II 1979

SEÑOR

LÉTO

Kterýpak zapěl prvý
Kterýpak ukradl seň
A z trávy vstává
omytý den
Slunce je lampa
Slunce je žízeň
V třesotu stíny
prosíš o přízeň
Soumrak je vzdech
Soumrak je nová píseň
A tulačka Večernice
zažene tíseň.

Písně

Je píseň pěny
pěny
která skáče přes kameny
Je píseň lesa
lesa
která s šerem do tmy klesá
Je píseň tuláků
tuláků
která vzlétla do mraků.

Spříznění

Jsem běžcem
s plamenným poselstvím
Který nezná cíl
Který jim možná
už dávno proběhl
A ne jedním
Jsem Lunou
se svou drahou
A ani na vteřinu
se nevychýlí
Přec vždy začíná
od začátku
Či od konce
Jsem vyděděnec
vlastního majetku
A znovu
A stále
chamtivě hromadím
zkušenost neklidu
~~Jsem~~ tebou Jacku.
JSEM

I jinak

Životem životu
předkládaná beznaděje
Je
A člověk kůň přeskočí
Někdy
Někdy klopýtne
Padá
Záleží jen na něm
jak
Jak
Po dopadu

RÁNO

Zvedly se kulisy
oparu rána
Pavučinové provazy
uzlují krok
A slunce
hodilo na hlavy
písňovou síť.

měsíc po fláru

Bílo
snad bez hranic
Hmatatelné
Až...
Dlouhým tětím
měsíc jak po fláru
roztrhl mlžný šat
A běloba se vlévá
do údolí
Vystupují vrcholy hor
z valivého moře
A vstupují
Do nás

To co máte

Kdysi bylo lépe ...
Ale jít to jedno
Protože bylo a bude
Tak jak svět je světen
A my se těšíme
Od začátku týdne
Na to co máte

I když to třeba
Někdy dělat bylo.

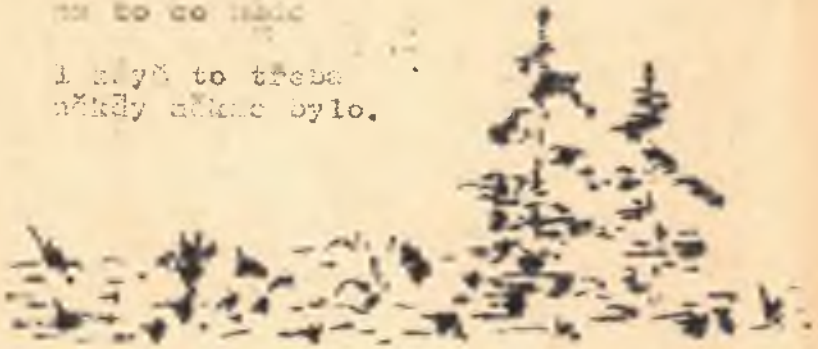

PRVNÍ BOUŘKA

Stříbrná nesí
Prosívá sbrana
Až nadmělo
Začalo bubnování
Pro stříbrnější nadě
Ale nějak do jedna
I do sítě
Vloudilá se ta malá
Olovnatě šíle
Jojemná.

POTKÁNÍ

To jednou byl zase pátek.Po tejdnu mne zas uklidňovalo tlučení kol vlaku.Asi po hodině jízdy jsem zahlíd takový malinkatý nádražíčko a za ním v dálce kopce a kopce.Popadl jsem veksl a vypad.

Šinul jsem si to přímo k těm kopcům tak dlouho až mne pohltila noc. Ještě chvíli jsem se plahočil a pak sem sebou sek tam,kde sem zrovinka stál. Únavou a s houkáním sovy sem se propadl do spánku.

Slunko už stálo pěkně vysoko,když mne nějakej vnitřní pocit,že nejsem sám,probudil.Otevřel sem oči.Nademnou stálo takový blendatý děvčátko.Hádal bych mu tak vosum.Svejma velkejma modrejma vočima si mne prohlíželo.

" Hele,ty se mi nelíbíš!" "Proč?"

" Zvedni se a uvidíš na čem si ležel!"

Vysoukal sem se,zvedl spešák a mý voči viděly pěknej placatej šutr a na něm kouskem cihly nakreslenej kříž.Zmoh sem se jen na:

" Promiň!"

A tak sem tam stál,voha taky,hlavou se mi honily prapodivný myšlenky.

"Víš,přišel jsem v noci,nesvítil sem,byl sem utahanej,nevěděl sem, že tady něco máš," začal jsem vykoktávat omluvy," a můžeš mi říct co to znamená,nebo co to je?"

Ani nesledovalo,že mu něco blábolím a samo mi položilo otázku:

"Kam deš?" Mávl sem směrem k modravým vršků,schnul sem se a začal se balit a jen tak aby řeč nestála sem se jí optal:"Kde bejváš?"

"Tady,kousek,v myslivně."

V duchu sem si říkal,že v tom asi hrobečku má pochovanýho nějakýho mrtvýho ptáka,či nějaký zvířátko,který našlo někde v lese. Na jaře je toho plno,hlavně po takový tuhý zimě,jako byla letos.Když sem byl taky malej,taky sem jo pochovával a řval.Táta se mne ptával vot čeho

brečím ale já mu to nikdy neřek.

Můj myšlenkový pochod přerušil zvonivej hlásek: " Puč mi.prosím, ten tvůj nůž?""Na co?" "Chci udělat malej křížek,naši maj strach, nůž mi nepučí!" "A umíš to?" "Umím!" "Víš ty co,já ti pomůžu!"

Šli sme,uřízli kus březový větvę,pomoci mýho kousku provázku sme udělali malej křížek,kterej sem jí zabod za ten placák.Má zvědavost však mne přinutila k opětnému vyzvídání:"Mužeš mi to nějak vysvětlit?" Bez strachu šlo ke mně,vzalo mě za ruku a jen řeklo: "Pojď!"

Brouzdali sme kolem potoka,po paloucích i lesem,mlčky,bez řečí. Byl vopravdu nádhernej den a bylo na co koukat.Pak sme se vrátili. Byl jsem z toho tumpachovej.

Děvčátko si sedlo a ty hezký dětský voči byly plný smutku a mě ne a ne dojít proč. Až po chvíli prolomilo tu hradbu mlčení:

" Víš,umřelo mi jaro!"

Vstalo,ještě se podívalo kolem a pak mi zmizelo v smrkovým podrostu.

Stál sem a přemejšlel nad těmi dětskými slovy.

Rozhlíd sem se pořádně kolem a pak sem pochopil -

- fakt umřelo jaro!

Nahodil sem veksl na záda,přejel jsem naposled pohledem malej kříž a zamířil k modrejm horám.

SMĚR

Nevíš co je v tobě
Tak jdi
Plakoč a poznej
Veselost a strast
Štěstí a bol
I vlastní prázdnotu
Cukerin i med
Ty a oni
Tak jdi
pryč ze čtyř stěn
Tak jdi
do prostoru.

Nad ránem

Slyšíš tu píseň
tuláku
Slyšíš
To klinkají
luční zvonky
Zvonky snění
v dopadu rosy
do kalichů
nad ránem

Jdi dál tuláku
Jsi stejně sám
kdo slyší tuto píseň
Jsi stejně sám
jako je rosa sama
nad ránem.

Kontura

Potrhané pavučiny
bzukotem
Bzukotem polapených
nad očekávání
Prokvetlá zeď
plísní
Zvadlá kytice
bez nářku
v láhvi od laciného vína
Naskládaná
do hraničky jedovatost
...
S vlhkou průzračností
kradmého rána
se mísí
ve škvírách
okenního rámu

OČI

Uschovaly žhavost
do všedního týdne
Ony aby ...
Aby třeba znovu
zapalovaly to něco
v nás
V obyčejných chvílích
Do nátku
Ony oči
A děkovat je málo

MÍSTO VONĚ

Slyšíš
Kolem mou píseň
A [illegible]

Metáš týdení plíseň
Do špinavých koutů
Tam dělnic vavřínů
Otrocství odmítání
Mámí
Do Kolemjdí písně
Kol
Tam Šantokrás
Znovu a znovu
Přejeď si
Kdy by měla
Místo vonět.

Dubový stůl

Ještě voní lesem
Letokruhy povídají
Roky
Roky rostl jsem
Pak zazvonily pily
A já vonel
Voní i teď
vůní kde rostl
Opírám hlavu
Vdechuji
A povídám si s letokruhy.

ŽÍZEŇ

Zízníš
Zízníš a piješ
z poháru dlaní
Piješ
Piješ a zízníš
bez namlouvání

A hlava
k pramenu se sklání.